

ĐAU KHỔ KHÔNG ĐỀ BỆP HAY HỦY DIỆT CON NGƯỜI

Ngày 20-1-1987, ông Terry Waite, tín hữu Anh giáo, người Anh, bị nhóm Hezbollah Libăng bắt cóc. Năm ấy ông 48 tuổi và được Đức Tổng Giám Mục Canterbury của Anh giáo gửi đến thủ đô Beyrouth để điều đình với nhóm Hezbollah về việc trả tự do cho một số con tin đang bị họ cầm giữ. Nhưng rồi chính ông cũng bị rơi vào bẫy sập của nhóm Hezbollah.

Ông Terry Waite bị giam giữ trong vòng 1763 ngày, tức là hơn 5 năm trời. Xin nhường lời cho ông nói về kinh nghiệm sống Đức Tin trong thời gian cô đơn và bị giam cầm.

Tôi ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào tường, chân trái bị xích vào một móc sắt. Một tấm vải dày che kín cánh cửa sổ duy nhất, ngăn cản không cho một tia sáng mặt trời nào lọt vào phòng. Thịnh thoảng, ánh sáng ngọn đèn cầy lung linh chớp chớp. Nếu chẳng may nó bị tắt thì tôi hoàn toàn rơi vào bóng đen.

Cứ mỗi sáng thức giấc, tôi tự hỏi làm sao mình có thể sống sót được cho đến ngày mai? Tôi thích tự nhủ lòng: "Điều đáng sợ nhất đã qua rồi!" Bởi lẽ, tôi đã từng bị khảo cung, bị đánh đập và ngay cả việc bị hành quyết giả! Giờ đây, những kẻ bắt cóc kháo láo với nhau: "Ông này thật can đảm!" Dầu chuyện miệng nhau như thế, nhưng họ vẫn xiềng chân tôi và giam tôi cách biệt hoàn toàn. Không một cuốn sách. Tôi thường chiêm ngắm toàn bộ "gia sản" nghèo nàn của căn phòng giam gồm có: một tấm nệm mỏng, ba cái mền cũ rách, một bình đựng nước và một ly nhỏ uống nước.

Cứ mỗi lần trước khi người lính canh mang thức ăn vào, tôi được lệnh phải bịt mắt lại.. May mắn thay, không có gương soi. Nếu không, tôi sẽ nhìn ngắm một khuôn mặt tiều tụy, hốc hác.. Dầu vậy, tôi vẫn tiếp tục muốn sống và ham sống. Tôi cũng ước ao cảm nhận sự hiện diện ủi an của THIÊN CHÚA, nhưng không tài nào cảm nhận được. Tôi chỉ cảm thấy hoàn toàn cô đơn, vô cùng cô đơn..

Chính vào lúc ấy, tôi trông thấy một tia sáng mặt trời thật yếu ớt, xuyên qua một kẽ hở nhỏ của song cửa và dọi vào phòng giam. Tôi nhòm đắm đắm tia sáng như bị thôi miên. Tia sáng đã vượt hàng bao triệu cây số trong không gian để dừng lại nơi một phòng giam nhỏ bé tồi tàn ở tận vùng Trung Đông này. Tia sáng chói lọi nhắc nhở tôi nhớ rằng: "Ánh sáng đã chiến thắng bóng tối!"

Mặc cho bao sỉ nhục tủi hổ mà nhóm Hezbollah ném vào người tôi, tôi hãnh diện cảm thấy mình thuộc về vũ trụ tuyệt đẹp, tuyệt tác này. Tôi nói với những kẻ hành hung:

- Các anh có thể bẻ gãy, đập nát thân xác tôi. Nhưng các anh không thể nào cướp được linh hồn tôi!

Nhưng nhất là, tia sáng mặt trời yếu ớt nhắc tôi nhớ rằng:

- THIÊN CHÚA hiện diện nơi giữa lòng cuộc đời mỗi người và phương thế duy nhất để sống trong viên mãn là tôn trọng màu nhiệm của Ngài.

Các trẻ em chơi ngoài đường, bên cạnh căn phòng tôi bị giam giữ. Tiếng nói, tiếng cười, tiếng la hét của chúng vang tới tận tai tôi, khiến tôi nghĩ đến gia đình tôi. Tôi bắt đầu lục lọi trí nhớ, sống lại dĩ vãng cuộc đời của 40 năm về trước. Vô thức sống dậy, giúp tôi ngửi thấy hương vị, nghe thấy âm điệu và trông thấy hình ảnh của những ngày thơ ấu, niên thiếu và xuân trẻ.

Tôi tưởng tượng ra những cuộc dạo chơi quanh cánh đồng, tay trong tay với thân mẫu tôi. Hoặc tôi trông thấy mình ngồi trên chiếc xe đạp, thích thú chạy trên những đường vòng hay khó nhọc đạp lên các đường dốc.. Lạ lùng thay, chân tôi vẫn bị xiềng, khung cửa sổ vẫn bị bịt kín, nhưng nơi thế giới của ký ức và trí tưởng tượng, tôi có thể nói, cười và khóc! Thân xác tôi bị giam giữ trói buộc, nhưng trong đầu óc tôi, tôi hoàn toàn được tự do.

Bao nhiêu năm đã trôi qua kể từ biến cố đau thương ấy. Giờ đây, kinh nghiệm ngục tù chỉ còn là một kỷ niệm, một kỷ niệm không ám ảnh tôi. Trái lại, nó mang đến cho tôi nhiều nghị lực. Đặc biệt, tôi nhớ cách riêng đến tia sáng mặt trời yếu ớt đã mang đến cho tôi niềm hy vọng, và một cách nào đó, đã giúp tôi chạm đến biên giới của huyền nhiệm. Trong những tháng ngày bị giam giữ trong u tối, tôi hiểu được rằng:

- Đau khổ không đè bẹp hay hủy diệt con người. Trái lại, đau khổ có thể giúp con người biến đổi nỗi cô đơn nơi tù đầy thành một cuộc sáng tạo trong đơn côi..

... Phúc lành của THIÊN CHÚA là phần thưởng cho người đạo hạnh, trong giây lát Người làm cho phúc lành nở rộ như hoa. Con đừng nói: "Tôi cần gì đây? Rồi ra tôi còn phải có những của nào nữa?" Đừng nói: "Tôi đầy đủ cả rồi, từ đây tôi còn gặp bất hạnh nào nữa đâu?" Ngày gặp vận may, người ta quên nỗi bất hạnh, và ngày gặp bất hạnh, người ta chẳng nhớ đến vận may. Trong ngày mệnh chung, trả cho con người theo lối họ đã sống, đối với THIÊN CHÚA là chuyện thật dễ dàng. Khổ cực một giờ làm quên lạc thú, đến cuối đời, công việc con người mới lộ ra. Đừng khen ai có phúc trước khi họ lìa đời, vì nhìn vào con cái, người ta sẽ biết họ (Sách Huấn Ca 11,22-28).

("Reader's Digest SÉLECTION", Avril/1997, trang 99-103)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt